

[Hans Knudsen.]

komst eller kildeskat, om man vil. Vanskeligheden vil vel komme til at bestå deri, at man skal finde frem til denne indkomst under hensyn til de gældende skattefradragsregler, at man altså skal søge at finde den såkaldte ligevægtsskat; men tilsvarende vanskeligheder kender skattemyndighederne jo allerede, f. eks. ved skatteansættelsen for enker, der har krav på at blive sat i skat af deres forventede, fremtidige indkomst og ikke af den indkomst, som manden har haft i sit sidste leveår.

Der kan vel nok rejses indvendinger mod noget af logikken i disse nye regler, men de er i hvert fald efter min mening betydeligt bedre end den nuværende ordning, en ordning, som har givet både skattemyndigheder og skatteydere meget besvær.

En konsekvens af nyordningen må vel også være — det går jeg i hvert fald ud fra — at tilflyttere til landet, som ved deres tilflytning hertil får større indkomst, end de har haft i det land, de kommer fra, også skal betale skat af denne større indkomst, fastsat naturligvis på samme måde som i de øvrige tilfælde.

Der er også grund til at nævne de ændringer, der indeholdes i lovforslaget § 3, hvorefter børnefradrag og børnetilskud ikke skal bortfalde for plejebørn, medmindre plejebørnsvederlaget overstiger 125 pct. af normalbidraget. Jeg ved, at det i mange tilfælde har været følt som en urimelighed, at man mistede både børnefradrag og børnetilskud, fordi plejebørnsbidraget oversteg det beløb på 600, 700 eller 800 kr., der hidtil har været maksimum i de forskellige kommunegrupper. Nu må det indrømmes, at spørgsmålet kan ligge meget forskelligt med hensyn til disse indkomstgrænser. Det er i høj grad afhængigt af, hvilke indkomstgrupper det drejer sig om, og jeg forstår, at det har været vanskeligt i det hele taget at røre ved dette forhold, men jeg synes, at lovforslaget her viser en imødekommenhed, i hvert tilfælde overfor de skatteydere, der har børn i pleje for forholdsvis beskedne bidrag. Jeg kan derfor fuldtud tilslutte mig forslaget på dette område.

Lovforslagets § 6 betyder blot en forlængelse for eet år af den begrænsning i retten til at fradrage vedligeholdelsesudgifter, der

som led i de forbrugsbegrænsende foranstaltninger blev gennemført i oktober 1954. Denne bestemmelse fik dengang kun gyldighed for et enkelt skatteår, nemlig for indeværende år, fordi man var betænkelig ved at give den tilbagevirkende kraft, og det må derfor være en naturlig konsekvens her ved ligningsloven at forlænge den for et år mere.

Den eneste begrænsning af hidtil gældende skattelempelsesregler, der foreligger i lovforslaget, indeholdes i § 5. Vi har gennem nogle år givet skattenedsættelse til visse grupper af nyetablerede, nemlig til dem, der var nyetablerede efter 1. april 1950, når ellers betingelserne, bl. a. formuebetingelsen, var opfyldt. Det, der foreslås i år, er, savidt jeg forstår, at denne nedsættelse nu ophører for dem, der har haft gavn af den fra det første år. Det kan vel kun siges at være rimeligt, at denne lempelse, som i sin tid blev gennemført for nyetablerede, er betinget af, at man virkelig er nyetableret, og det er da rimeligt, at man kun indenfor et begrænset åremål kan få en sådan skattelettelse.

Endelig vil jeg sige et par ord om et årligt tilbagevendende problem, som ikke ved lovforslaget er taget op til løsning, nemlig det meget aktuelle spørgsmål om fradrag for nødvendige transportudgifter fra hjemmet til arbejdspladsen. Jeg skal på forhånd blankt indrømme, at det vil være vanskeligt, måske meget vanskeligt, at finde en bedre ordning end den nugældende — vi har ofte forsøgt — men det er lige så sikkert, at den nuværende ordning ikke er tilfredsstillende, og at vi derfor må se at finde frem til en bedre. Det ligger jo sådan, at vi giver arbejdere, som har skiftende arbejdssted, og som altså hver dag må flytte fra det ene arbejdssted til det andet, ret til at fradrage deres transportudgifter, ret til lønmodtagerfradrag B udover de 400 kroner, som lønmodtagerfragnet i almindelighed andrager; betingelsen er blot den, at deres transportudgifter sammen med andre fradragsberettigede udgifter overstiger beløbet på de 400 kr.

Når det drejer sig om mennesker med fast arbejdssted, går vi derimod stadig ud fra det princip, at de skal bo i nærheden af arbejdsstedet, og hvis de ikke gør det, men har store